Зривається буря від краю до краю,
Бурхочуть навколо вали;
Погнулася щогла... Дарма позираю
Вперед непроглядної мли.

Ні променя навіть, ні гуку людського,
Реве лишень вітер водно,
Скажено запліскує човна гибкого...
Набачив я згубу давно.

Хвилина — і стану я жертвою моря,
Без духу поляжу на дні...
Немає рятунку... не буде... хоч зоря
Заблимала вже вдалині!